

„Le sedite, sedite nazaj!“ je velel Stopar. „Tudi ti, Brigita, sedi; prav zato sva prišla, da se nekaj pogovoriva s teboj.“

Manica je hitro pospravila po mizi. Sedli so. A Brigita bi bila najrajši zbežala. Ali Janko jo je rahlo prijel za roko in jo posadil poleg sebe. In kako je bilo potem — kaj bi vam pravil na dolgo in široko! Oče župan so začeli modro pripovedovati, da so slišali, da se Janko in Brigita kar nič ne moreta videti in da se že celo leto kregata. To pa ni lepo, to ni krščansko. Spraviti se morata in odslej živeti v ljubezni. Zato je Janko prišel nocoj, da ponudi Brigiti roko v spravo. In da bo ta sprava tem popolnejša in trdnejša, je on, oče župan, take misli, naj si podasta roki v zakonsko zvezo. On to zvezo srčno pozdravlja in blagoslavlja.

Brigita je nepremično gledala predse. Ni vedela, ali je to sen, kar se godi okrog nje, ali je resnica; ali naj verjame, kar govori župan, ali naj ima vse za samo šalo. Ko je pa dvignila pogled in se zagledala v Jankotove oči, tako blesteče, tako žareče, kakor bi jo prosile, naj reče, da je zado-

voljna; ko je videla župana in videla, kako se ji ljubeznivo smeje, je stisnila Jankotu roko, potem pa naslonila svojo glavo na njegove rame, in iz oči sta ji privreli dve svetli solzici radostnici . . .

In kaj je bilo potlej? Mati je prinesla na mizo, kar je bila popoldne spekla in scvrta. Stopar je iz torbe izvlekel čutaro vina in jo postavil na mizo. In so začeli piti in se gostiti. Brigita je vsa srečna sedela poleg Jankota, gledala ga in poslušala. Zdaj je tudi izvedela, zakaj ji on v zadnjem času ni nič pisal. To je bilo vse Maruškinino delo; ona ga je v pismu pregovorila, naj ji navlaš nič ne piše, da bo potem toliko bolj presenečena.

Še so se dogovorili, naj se gre Brigita dva meseca učiti v mesto kuhat, medtem časom se pa vse pripravi za poroko in ženitovanje, potem so se pa razšli, vsi veseli, vsi zadovoljni. Zadovoljna je bila gotovo najbolj Maruška, ki je stopajoč po rebri gori govorila: „To je bil najlepši dan v mojem življenju, to je bil dan mojega — zmagoslavja.“

(Dalje).

Čez dolgo vrsto let . . .

Čez dolgo, dolgo vrsto let
pred mano zopet ti,
ki gledal sem ti zadnjikrat
otroku še v oči.

Porastla si . . . A zdi se mi,
da isti še je stas,
rdečica ista še je lic
in isti blesk je las.

Zaupno segaš mi v rokó
kot si v nekdanjih dneh,
nedolžnočisto še zveni
tvoj ljubki glas in smeh.

Samó v očeh — ah kje je, kje
skrivnostni tisti žar,
ki tam iskril se je nekoč
kot večnih luči par?

Ah, vem . . . Ko v pôtok pod goró
studenček prišumi,
glasán je še in živ in svež,
a bister nič več ni . . .

Jož. Volc.